

Belangrijkste vlog

Tibo kijkt recht in de camera. Dit wordt de belangrijkste vlog van zijn leven. Na deze vlog wordt hij zó rijk dat hij nooit meer hoeft te werken.

Daar gaat-ie.

‘Hoi allemaal. Hier is weer een vlog van Tibo TV.’

Saaaaai. Opnieuw.

‘Hé, hallooo! Hier is Tibo.’

Nee, nee. Veel te kinderachtig. En dat het rijmt is ook stom.

‘Leuk dat jullie kijken.’

Kreun. Wat suf. Alsof z’n óma hier staat te vloggen.

‘Yo. Tibo hier.’

Dát is ’m. Lekker, man.

Tibo drukt op pauze. Even over de volgende zin nadenken. Man, wat is vloggen moeilijk. Zelfs de openingszin is lastig. Hoe dóén al die andere vloggers dat? Of doen die ook alles zeshonderd keer over?

‘Hé Tibo! Wat voor filmpje maak je?’

Dat is Dipak. Tibo laat zijn telefoon even zakken.

‘Ik maak een vlog.’

‘Een vlog?’ Dipak steekt zijn handen in zijn zakken en leunt tegen de muur. ‘Vertel. Waarover dan?’

Gaat Dipak hier nou staan wachten? En toekijken?

‘Niks.’

‘Is het geheim of zo?’

‘Eh, ja.’

‘Héél raar.’ Dipak grijnst. ‘Welke vlogger maakt nou geheime filmpjes! Je zet het toch straks op je YouTube-kanal. Een vlogger wil toch dat iedereen zijn filmpjes ziet?’

Tibo verschuift zijn gewicht van zijn ene op het andere been. ‘Dat is anders.’

Dipak duwt zichzelf bij de muur vandaan. ‘Dit slaat nergens op. Je bent helemaal geen vlogger.’

‘Wel waar!’

‘Je doet gewoon maar wat.’

‘Helemaal niet. Ik weet precies wat ik doe.’

‘Ja ja, een geheime vlog.’ Dipak gnuift. ‘Succes, man.’ Hij slentert weg.

Tibo haalt zijn hand door zijn haar. En nog een keer, nog een keer. Net zo lang tot hij niet meer trilt. Welk shot was hij nou ook alweer aan het maken? O ja, de winkel. Hij komt hier voor Sneaker Stad. De nieuwste winkel van de Hoogstraat. Tibo houdt zijn telefoon weer omhoog en drukt op de opnameknop.

‘Ik sta hier voor...’

Huh, wat is dat nou?

Hij ziet in zijn scherm de winkel waar hij recht voor staat. Op het raam staat *Maatje Meer, mode voor de gevulde maat*.

Tibo draait zich om en kijkt naar de overkant. Daar is Sneaker Stad. Die winkel moet in beeld. Zijn camera staat nog niet op standje selfie. Zo, nu kan hij eindelijk weer verder.

Opnemen.

‘Meer dan achthonderd sneakers! Hier in ons eigen winkelcentrum.’

Vroem, vrrrrroem. Wat nou weer!

Ja hoor. Lijn 38.

Even op pauze zetten, want met die herrie bus achter hem hoort toch niemand wat hij zegt.

Kom op nou, doorrijden.

Is hij uit beeld? Mooi, gaat-ie weer.

‘Sneaker Stad! Vanaf vandaag is Sneaker Stad open! Kijk maar hier achter mij.’

Hij wijst naar de winkel achter hem. ‘Een vet coole... nee.’

Vet cool. Dat zegt zijn neefje van zes. Hoe kan het dat hij opeens niet meer weet wat hij moet zeggen zodra dat rode lampje op zijn telefoon gaat branden?

‘Een te gekke...’

Nee! Niet ‘te gek’.

‘Een... een...’

Hij slaat het gewoon over, kan best.

‘Een winkel waar je honderden sneakers kunt kopen en bestellen. Honderden! Ik ga eens even binnen kijken.’

Hij drukt op de rode knop.

Zo, dit stukje is wel af. Dit wordt het begin van zijn vlog. Nu gaat hij naar binnen.

Dit is zo slim. Al zegt hij het zelf. Zo niet normaal slim. Hij stapt zo meteen gewoon de winkel binnen met draaiende camera en maakt er een vlog over. Dan gaat niemand hem die winkel uit sturen, dat is logisch. Nee, natuurlijk gaat dat niet gebeuren.

Wat er wél gaat gebeuren, is dat de eigenaar van de winkel het geweldig gaat vinden dat Tibo hier komt filmen. Dat Tibo TV een vlog maakt over zijn nieuwe winkel. Dat

betekent gratis reclame, jazeker. En dan gaat de eigenaar van de winkel vast tegen Tibo zeggen: 'Waarom zoek jij voortaan niet altijd je sneakers bij ons uit, gratis en voor niks? Nada, noppes.' En als de andere winkels dát horen, dat van die gratis reclame...

Tibo fluit tussen zijn tanden.

Zo doen al die andere gasten dat ook. Ze krijgen allemaal gratis spullen, alleen maar omdat ze vloggers zijn! En filmpjes maken!

Tibo drukt weer op de rode knop.

'Even checken wat ze hebben. Komen jullie mee?'

Staat-ie nog op standje selfie? Ja, hij denkt het wel. Mooi, dan nu de camera zo houden dat hij filmt dat hij naar binnen loopt. En dan gaat hij het vanaf hier in één shot opnemen. Want als hij die winkel binnenloopt, dan kan hij het niet steeds overdoen. Afgang.

Als de eigenaar van Sneaker Stad hem ziet stuntelen, dan kan hij wel dag zeggen tegen zijn gratis nieuwe, witte sneakers.

Dit moet er in één keer goed op komen.

'Hoi Tibo. Wat doe je?'

Wat nou weer!

Tibo draait zich om.

En dan maakt zijn maag een koprol.

Het is Joosje.

Joosje

Tibo drukt de opnameknop in zijn hoofd in. Onthouden, dinsdag halfzes, kwam ze aanlopen, nee aanslenteren, over de stoep, en bleef ze voor hem staan. Lange, blonde haren. Witte sneakers, hé leuk, blauwe skinny, rode halflange jas en die grote, paarse tas, die over haar rechterschouder hangt. Joosje, die bij hem in de klas zit, die een straat achter hem woont, nou, ongeveer vier straten, maar lekker belangrijk nu...

‘Wat doe je?’ vraagt Joosje.

Einde opname. Tibo knippert met zijn ogen. ‘Ik maak een vlog.’

Joosje knikt. ‘Cool.’

‘Ja.’

Vier woorden: ‘wat doe je’ en ‘cool’. Dat is toch al gauw minstens zo’n twee keer meer dan ze ooit achter elkaar tegen hem gezegd heeft. Meestal zegt ze ‘hoi’ als ze elkaar tegenkomen op weg naar school. En dan fietst hij haar heel hard voorbij. Want ja, jeetje, je gaat toch niet zomaar naast een meisje fietsen met wie je anders ook nooit praat? Wat moet hij dan zeggen? Dus dan zegt hij meestal ook maar ‘hoi’ en dat is het.

En in de klas zit ze altijd in zo’n bosje meiden.

‘Heb jij je eigen YouTube-kanaal?’ vraagt Joosje.

‘Ja.’

‘Hoe heet het?’

‘Tibo TV.’

Joosje lacht. ‘Teevee?’

Zie je. Het was tóch een stomme naam.

‘Slim bedacht,’ zegt Joosje.

Yes!

Haar blonde haren maken een zwiep. ‘En wat sta je nu te filmen? Iets voor je volgende vlog?’

‘Ja, het gaat over de nieuwe winkel. Sneaker Stad. Ben je er al binnen geweest?’

‘Ik was bij de opening zaterdag,’ zegt Joosje.

‘Bij de opening? Maar die was toch alleen voor mensen die speciaal uitgenodigd waren en zo? En de krant.’

‘Mijn vader had een kaartje over. Het was zo vet! De nieuwste sneakers, weet je wel...’

Tibo knikt.

‘Er waren hapjes. En er was een dj! Die stond te draaien, midden in de winkel. Echt leuk.’

‘Heb je nog wat gekocht?’

‘Deze.’ Ze kijken naar beneden.

‘Vet cool.’

Neee! Dat zou hij toch niet meer zeggen.

‘Leuk dat je vlog over Sneaker Stad gaat,’ zegt Joosje. ‘Wanneer zet je ’m online?’

‘Ik moet eerst alle shots hebben. En daarna alles aan elkaar monteren. Dus ik denk eh...’

‘Laat maar weten wanneer het af is. Succes. Ik moet naar huis, ben al veel te laat. En ik had beloofd vanuit de manege meteen naar huis te gaan.’ Ze houdt even haar paarse tas omhoog. Daar zitten zeker haar manegespullen in. Wat heb je eigenlijk nodig als je gaat paardrijden? Daar past toch geen zadel in?

‘Zie je morgen, ja?’ zegt Joosje.

‘Yo. Eh, ja.’

Joosje glimlacht en dan draait ze zich om.

Tibo kijkt hoe de rode jas, paarse tas en blonde haren een paar stappen hebben gedaan. Dan drukt hij weer op de rode knop.

Waar was hij gebleven?

‘Ik ga naar binnen. Gaan jullie mee?’

O, dat had hij al gezegd. Nou, geeft niet, hij knipt het er later wel uit.

Tibo staat nu voor de winkeldeuren. Als hij de deur wil opendoen, hoort hij het geluid van optrekkende autobanden. *IIIEEEE!*

Hij draait zich als vanzelf weer om. Lawaai is een magneet. Het trekt je gezicht ernaartoe, je móét ernaar kijken. Tibo ziet hoe een blauwe auto op hoge snelheid door de Hoogstraat rijdt. Alsof hij midden in een achtervolging zit, zo eentje uit een filmscène of zo. Is hier iemand anders ook een film aan het opnemen? Tibo kijkt even de straat door, maar hij ziet geen andere auto’s. Behalve die ene scheurauto dus.

De auto stopt vlak naast waar Joosje loopt. Er zwaait een deur open. Tibo ziet hoe Joosje een stapje achteruit doet. Ze kijkt met grote ogen. Dan buigt er snel een man uit de auto naar voren. Hij trekt Joosje aan haar arm naar binnen. De deur klapt dicht en de auto trekt weer met gierende banden op.

Tibo kijkt de auto na.

Uitslover. Wat een stomme vader heeft Joosje.

Ja, ze had meteen naar huis moeten gaan na paardrijden.

En nee, ze had hier niet met hem moeten staan praten.

Maar om nou zo overdreven snel zijn auto in haar richting te sturen en haar zo naar binnen te trekken... wat idioot zeg. Wat maken die paar minuten nou uit? Verdwijnt het eten dan van tafel of zo?

‘Stom,’ zegt Tibo voor zich uit. Morgen maar even aan Joosje vragen of haar vader erg boos was. Goed. Terug naar zijn vlog.

Hé. Waarom knippert dat lampje nou nog? O man, wat een fout. De video liep nog! Hij heeft alles opgenomen. Als zijn batterij nou maar niet op is... Hij heeft geen powerbank bij zich. Hoeveel procent heeft hij nog? Staat daar nou twaalf?

Argh, gauw dan maar. Tibo kucht even, zodat hij zeker weet dat er zo meteen geen gek piepje in zijn stem zit. Even doet hij zijn ogen dicht om zich te concentreren.

Dan gaat hij nú zijn vlog maken.

De belangrijkste vlog van zijn leven.

